

Το 1927 ιδρύθηκε στη Ρόδο η ανώνυμη εταιρεία για την επεξεργασία καπνού T.E.M.I. (Ιταλική Βιομηχανία Καπνών Αιγαίου), που αναδεικνύεται μεταξύ των μεγαλύτερων βιομηχανιών στο Αιγαίο. Σ' αυτό συνέβαλε η συγκυρία προώθησης της ενασχόλησης με τον καπνό μεταξύ των πιο αξιόλογων ενεργειών για την ανασυγκρότηση των νήσων. Στη νεοσύστατη βιομηχανία η ιταλική κυβέρνηση παραχωρεί το μονοπώλιο εισαγωγής, συσκευασίας και πώλησης καπνών στα νησιά Ρόδο και Κω, ενώ στα μικρότερα νησιά επιτράπηκε η παραγωγή με δικά τους μέσα. Η T.E.M.I. ανέλαβε να χρησιμοποιήσει εργατικά χέρια και προσωπικό από την Ιταλία και να αγοράζει όλη την παραγωγή ακατέργαστου προϊόντος από τις περιοχές της κυριαρχίας της. Η καλλιέργεια του καπνού και οι τιμές πώλησης του μονοπωλίου ελέγχονται από την εταιρεία με σύμφωνη γνώμη της ιταλικής κυβέρνησης (σύμβαση 1937). Στη βιομηχανία παράγεται καπνός ψιλοκομμένος, πούρα και τσιγάρα (μάρκας «Rodì» & «Samsoun») είδη τα οποία έγιναν ευρέως γνωστά στην Ιταλία, σε βαθμό που το 1928 πήραν το χρυσό μετάλλιο στην αποικιακή έκθεση του Τορίνο. Η μεγάλη εμπορική επιτυχία είχε σαν αποτέλεσμα τα επόμενα χρόνια να ανοίξουν παραρτήματα στην Κω & Λέρο.

Η T.E.M.I. εγκαινιάζει το 1927 το κτιριακό συγκρότημα του οποίου η κατασκευή άρχισε το προηγούμενο έτος στην περιοχή Αγίου Ιωάννου σε μικρή απόσταση από το στρατόπεδο Regina στο ύψος της πύλης του Αγίου Αθανασίου. Το πρώτο κτίριο που ανεγέρθηκε αποτελούνταν από ένα απλό υπόστεγο, ορθογώνιου παραλληλεπίπεδου, με δύο ορόφους στο οποίο προστίθενται το 1928 δύο επιμήκεις κατασκευές προοριζόμενες για αποθήκευση. Η πιο σημαντική τεχνική παρέμβαση έγινε το 1941 και συμπεριέλαβε την συνεγκατάσταση με άλλα τρία κτίρια, δύο και τριών ορόφων, εκ των οποίων το ένα σε γωνιακή θέση (φωτογραφία), όπου υπάρχει και η κεντρική είσοδος με αντιπροσωπευτικά αρχιτεκτονικά χαρακτηριστικά. Μεγάλο παραλληλεπίπεδο φτιαγμένο από τεχνικά κατασκευασμένο πορόλιθο, με επιμήκη διεύθυνση προς τον κεντρικό δρόμο. Τα ψηλά παράθυρα τοποθετημένα σε σοβατισμένες κορνίζες βλέπουν προς την πλευρά της στρογγυλοποιημένης γωνίας από την οποία ξεκινάει το στέγαστρο της κεντρικής εισόδου. Η ογκώδης και επιβλητική κατασκευή «ελαφρύνεται» από το μεγάλο αριθμό παραθύρων «ρατσιοναλιστικού ρυθμού» και μας αφήνει μια αίσθηση «υβριδικού μοντερνισμού», από τον οποίο δεν προδίδεται η βιομηχανική χρήση του συγκροτήματος, αλλά είναι ασφαλώς συνδεδεμένη με την αισθητική του φασιστικού πολιτεύματος που υιοθετήθηκε σαν ρυθμός από το δεύτερο μισό της δεκαετίας του 1930 σε πολλά κτίρια της ιταλικής κυριαρχίας. Τα κτίρια του συγκροτήματος, που διατηρούν σε γενικές γραμμές αμετάβλητη τη μορφή τους, χρησιμοποιούνται σήμερα σαν σχολεία.